

Sygn. Akt II C 230/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 marca 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, Wydział II Cywilny w następującym składzie:

Przewodnicząca : SSR A. M.

Protokolant : staż. W. Ł.

po rozpoznaniu w dniu 15 lutego 2017 roku w Łodzi na rozprawie sprawy

z powództwa Miasta Ł. – Powiatowego Urzędu Pracy w Ł.

przeciwko T. G.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego T. G. na rzecz powoda Miasta Ł. – Powiatowego Urzędu Pracy w Ł. kwotę 17.123,02 zł (siedemnaście tysięcy sto dwadzieścia trzy złote dwa grosze) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 marca 2013 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego T. G. na rzecz powoda Miasta Ł. – Powiatowego Urzędu Pracy w Ł. kwotę 5.657,00 zł (pięć tysięcy sześćset pięćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.
3. nakazuje wypłacić ze Skarbu Państwa – Kasy Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi na rzecz adwokata J. B. kwotę 2.952,00 zł (dwa tysiące dziewięćset pięćdziesiąt dwa złote) tytułem wynagrodzenia za udzielenie stronie pozwanej pomocy prawnej z urzędu.

Sygnatura akt II C 230/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 29 stycznia 2016 roku powód Miasto Ł. - Powiatowy Urząd Pracy w Ł. wniósł o orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym, iż pozwany T. G. ma zapłacić na rzecz powoda kwotę 17.123,02 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 11 marca 2013 roku do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazano, iż zobowiązanie pozwanego wynika z umowy z dnia 5 marca 2013 roku, na mocy, której powód udzielił pozwanemu T. G. pomocy finansowej na podjęcie działalności gospodarczej. Z uwagi na niedotrzymanie warunków umowy, powód wezwał pozwanego do zwrotu należności z tytułu dofinansowania wraz z odsetkami naliczonymi od dnia otrzymania środków (pozew k. 2-4).

W dniu 2 lutego 2016 roku referendarz sądowy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym uwzględnił w całości żądanie pozwu oraz orzekł o kosztach postępowania (nakaz zapłaty k. 35).

W dniu 14 marca 2016 roku pozwany wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym zaskarżył nakaz zapłaty w całości oraz wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu. Wyjaśnił, że niedopełnienie warunków umowy wynikało z potrzeby pilnej rehabilitacji zdrowotnej, którą musiał odbyć prywatnie z uwagi na długi czas oczekiwania w placówkach państwowych. Po przebytej pierwszej rehabilitacji rozpoczął ponowne prowadzenie

działalności gospodarczej, której prowadzenie zawiesił kolejny raz z powodu nawrotu choroby kręgosłupa. Na chwilę obecną działalność gospodarczej nie zlikwidował. Wniósł o zastosowanie w jego przypadku art. 5 k.c. argumentując, iż jego sytuacja osobista w listopadzie 2013 roku była nadzwyczajna i niezależna od niego. Zdaniem pozwanego żądanie zwrotu wypłaconego dofinansowania, mimo, iż jest dopuszczalne z punktu widzenia umowy, w jego szczególnej sytuacji narusza zasady współżycia społecznego i nie powinno podlegać ochronie (sprzeciw k. 38-39).

Postanowieniem z dnia 16 listopada 2016 roku Sąd oddalił wniosek pozwanego o zwolnienie od kosztów sądowych (postanowienie k. 69).

Na rozprawie w dniu 15 lutego 2017 roku pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa z uwagi na art. 5 k.c. W ocenie strony pozwanej zawieszenie ma ten sam skutek, co zwolnienie lekarskie. Pozwany zawieszając działalność dalej był przedsiębiorcom i nie zaprzestał jej prowadzenia. Pełnomocnik wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego z urzędu, które nie zostały zapłacone w całości ani w części (protokół rozprawy k. 74-75).

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

T. G. zawarł w dniu 5 marca 2013 roku z Miastem Ł.-Powiatowym Urzędem Pracy w Ł. umowę nr (...) o dofinansowanie w formie przyznania bezrobotnemu jednorazowych środków na podjęcie działalności gospodarczej. Dofinansowanie stanowiło pomoc de minimis w rozumieniu przepisów rozporządzenia Komisji (WE) nr 1998/2006 z dnia 15 grudnia 2006 roku w sprawie stosowania art. 87 i 88 Traktatu do pomocy de minimis (Dz. Urz. UE L 379 z 28.12.2006, str. 5) i jest finansowane ze środków Funduszu Pracy (§ 1 umowy). Wypłata środków zgodnie z warunkami umowy w wysokości 21.061,32 złotych nastąpiła w dniu 11 marca 2013 roku na wskazany rachunek.

Wedle § 2 pkt 2 przywołanej umowy bezrobotny tracił statut osoby bezrobotnej od dnia następnego po dniu otrzymania dofinansowania na konto bankowe.

Zgodnie z § 3 umowy bezrobotny w szczególności zobowiązał się do:

- rozpoczęcia działalności gospodarczej do dnia 19 kwietnia 2013 roku nie wcześniej niż dzień po otrzymaniu dofinansowania, tj. wpływu na konto bankowe (pkt 2),
- wydatkowania zgodnie z przeznaczeniem otrzymanego dofinansowania w okresie od dnia zawarcia niniejszej umowy do 2 miesięcy od dnia podjęcia działalności gospodarczej (pkt 3),
- złożenia w terminie 2 miesięcy od dnia podjęcia działalności gospodarczej rozliczenia na obowiązującym druku urzędu zawierającego zestawienie kwot wydatkowanych od dnia zawarcia umowy na poszczególne towary i usługi ujęte w specyfikacji oraz wykazanie kwot wydatków z uwzględnieniem podatku od towarów i usług, z informacją o przysługującym prawie do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego zawartego w wykazanych wydatkach lub prawie do zwrotu podatku naliczonego (pkt 4),
- dostarczenia w terminie 2 miesięcy od dnia podjęcia działalności gospodarczej właściwej umowy najmu lokalu lub innego dokumentu potwierdzającego prawo do prowadzenia działalności gospodarczej pod wskazanym adresem oraz informacji o dokonaniu zgłoszenia działalności gospodarczej do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej lub innego dokumentu potwierdzającego rozpoczęcie działalności gospodarczej i potwierdzającego dotrzymanie warunku § 3 pkt 2 niniejszej umowy (pkt 5),
- zwrotu otrzymanego, a niewydatkowanego dofinansowania w terminie 2 miesięcy od dnia podjęcia działalności gospodarczej na wskazane konto urzędu (w przypadku niedotrzymania terminu naliczane będą odsetki ustawowe od dnia następnego po upływie terminu złożenia rozliczenia) (pkt 6),
- zwrotu w terminie 30 dni od dnia otrzymania wezwania z (...) nieuwzględnionej w rozliczeniu kwoty przyznanego dofinansowania wraz z odsetkami ustawowymi naliczonymi od dnia jego otrzymania na konto (...) (pkt 7),

- zwrotu w terminie 30 dni od dnia otrzymania wezwania z (...) dofinansowania wraz z odsetkami ustawowymi naliczonymi od dnia otrzymania dofinansowania, w przypadku:

a) wykorzystania otrzymanego dofinansowania niezgodnie z przeznaczeniem,

b) prowadzenia działalności gospodarczej przez okres krótszy niż 12 miesięcy, do okresu prowadzenia działalności gospodarczej zalicza się przerwy w jej prowadzeniu z powodu choroby lub korzystania ze świadczenia rehabilitacyjnego,

c) podjęcia zatrudnienia lub prowadzenia działalności w okresie pierwszych 12 miesięcy prowadzenia działalności gospodarczej,

d) złożenia niezgodnego z prawdą oświadczenia, zaświadczenia lub informacji we wniosku, o którym mowa w § 1 pkt 2 umowy,

e) naruszenia innych warunków umowy (pkt 8),

- prowadzenia działalności gospodarczej przez okres minimum 12 miesięcy od dnia rozpoczęcia prowadzenia działalności gospodarczej bez jej zawieszenia (pkt 10),

- zwrotu równowartości odzyskanego podatku VAT dotyczącego towarów lub usług zakupionych za przyznanie dofinansowanie w terminach określonych w umowie (pkt 13),

-niezwłocznego powiadomienia (...) o każdej zmianie nazwiska, adresu oraz zmianie terminu rozpoczęcia działalności gospodarczej, zmianie miejsca prowadzenia działalności bądź o zaprzestaniu jej prowadzenia lub innych okolicznościach mających wpływ na realizację umowy (pkt 17),

- przedstawienia dokumentu potwierdzającego nieprzerwane prowadzenie działalności gospodarczej będącej przedmiotem niniejszej umowy przez okres 12 miesięcy licząc od daty podjęcia działalności w postaci zaświadczenia z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o przebiegu ubezpieczenia i zaświadczenia z Urzędu Skarbowego o czasie prowadzenia działalności gospodarczej (pkt 18).

Zgodnie z § 5 pkt 1 umowy urząd zastrzegł sobie prawo do odstąpienia od umowy w przypadku niedotrzymania przez bezrobotnego warunków określonych umową.

Zabezpieczeniem zwrotu przyznanego dofinansowania w przypadku niedotrzymania warunków umowy był weksel z poręczeniem wekslowym (§ 6 umowy) (kserokopia umowy k. 6-10, deklaracja wekslowa k. 11-11v, zaświadczenie o pomocy de minimis k. 12-12v, potwierdzenie realizacji przelewu k. 18)

T. G. rozpoczął prowadzenie działalności gospodarczej pod firmą (...) z siedzibą w Ł. przy ulicy (...) od dnia 15 kwietnia 2013 roku. Zawieszał jej wykonywanie w okresie od dnia 4 listopada 2013 roku do dnia 19 grudnia 2013 roku, od dnia 1 lipca 2014 roku do dnia 21 maja 2015 roku, od dnia 1 czerwca 2016 roku (zaświadczenie (...) k. 52 i to samo k. 16, zaświadczenie k. 17, oświadczenie k. 19, historia wpisu k. 53).

Pozwany odzyskiwał podatek VAT od zabezpieczonych towarów w ramach przyznanego dofinansowania. Odzyskany podatek VAT w wysokości 3.938 złotych zwrócił powodowi dopiero w dniu 11 czerwca 2015 roku, po terminie wskazanym w umowie stron (oświadczenie k. 19, deklaracja k. 21-21v, potwierdzenie realizacji operacji k. 28).

W piśmie z dnia 12 czerwca 2015 roku T. G. zwrócił się do Dyrektora PUP w Ł. o odstąpienie od żądania zwrotu otrzymanego dofinansowania na rozpoczęcie działalności gospodarczej motywując swój wniosek złym stanem zdrowia z powodu, którego zawieszał prowadzenie działalności. Wskazał, że trudna sytuacja materialna uniemożliwia zwrot otrzymanych środków (pismo pozwanego k. 23-24, zaświadczenie ZUS k. 25, wezwanie k. 26, wezwanie do zapłaty k. 27, dokumentacja medyczna k. 40-47v).

Uchwałą Rady Miejskiej w Ł. nr XXII/377/11 z dnia 28 września 2011 roku zlikwidowano Powiatowy Urząd Pracy numer 1 w Ł. oraz Powiatowy Urząd Pracy numer 2 w Ł.. Z dniem 2 stycznia 2012 roku utworzono Powiatowy Urząd Pracy w Ł., któremu przekazano mienie zlikwidowanych PUP nr 1 i 2 w Ł., oraz pracowników i zadania zlikwidowanych jednostek (uchwała RM w Ł. k. 32-34).

Powyższy bezsporny stan faktyczny ustalono na podstawie okoliczności niekwestionowanych przez strony w toku postępowania, a nadto załączonych do akt kserokopii dokumentów stosując w tym zakresie przepis art. 308 k.p.c.

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne i podlega uwzględnieniu.

Bezspornie strony łączyła umowa z dnia 5 marca 2013 roku zawarta na podstawie przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (tekst jednolity Dz.U. za 2008 r., Nr 69, poz. 415 ze zm.) oraz rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 stycznia 2009 roku w sprawie szczegółowych warunków i trybu dokonywania refundacji ze środków Funduszu Pracy kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego, przyznawania bezrobotnemu środków na podjęcie działalności gospodarczej oraz form zabezpieczenia zwrotu otrzymanych środków (Dz.U. Nr 5, poz. 26).

Na mocy przepisu art. 46 ust. 1 pkt 2 wskazanej ustawy Starosta z Funduszu Pracy mógł przyznać bezrobotnemu jednorazowo środki na podjęcie działalności gospodarczej, w tym na pokrycie kosztów pomocy prawnej, konsultacji i doradztwa związane z podjęciem tej działalności, w wysokości określonej w umowie, nie wyższej jednak niż 6-krotnej wysokości przeciętnego wynagrodzenia, a w przypadku, gdy działalność była podejmowana na zasadach określonych dla spółdzielni socjalnych, wysokość przyznanych bezrobotnemu środków nie mogła przekraczać 4-krotnego przeciętnego wynagrodzenia na jednego członka założyciela spółdzielni oraz 3-krotnego przeciętnego wynagrodzenia na jednego członka przystępującego do spółdzielni socjalnej po jej założeniu.

Dofinansowanie stanowiło pomoc de minimis w rozumieniu przepisów rozporządzenia Komisji (WE) nr 1998/2006 z dnia 15 grudnia 2006 roku w sprawie stosowania art. 87 i 88 Traktatu do pomocy de minimis (Dz. Urz. UE L 379 z 28.12.2006, str. 5) i było finansowane ze środków Funduszu Pracy.

Na podstawie umowy z dnia 5 marca 2013 roku pozwany uzyskał od powoda jednorazową pomoc finansową w wysokości 21.061,32 złotych na pokrycie wydatków związanych z podjęciem działalności gospodarczej. Powód wypłacił pozwanemu środki w dniu 11 marca 2013 roku.

Zgodnie z postanowieniami umowy pozwany winien był przez okres 12 miesięcy bez zawieszania prowadzić działalność gospodarczą (§ 3 pkt 10 umowy). Pozwany w terminie zakreślonym umową od dnia 15 kwietnia 2013 roku rozpoczął działalność gospodarczą, której prowadzenie zawieszał. Pozwany nie powiadomił powoda o zawieszaniu prowadzenia działalności. Pozwany argumentował, że niedopełnienie warunków umowy wynikało z potrzeby pilnej rehabilitacji zdrowotnej. Po odbyciu pierwszej rehabilitacji rozpoczął ponowne prowadzenie działalności gospodarczej, której prowadzenie zawiesił kolejny raz z powodu nawrotu choroby kręgosłupa. Na tę okoliczność nie przedstawił jednak powodowi zwolnienia lekarskiego tylko samowolnie, wbrew postanowieniom umowy zawieszał prowadzenie działalności. Dokumentację medyczną okazał powodowi dopiero w 2015 roku po otrzymaniu wezwania do zapłaty. W okresie 12 miesięcy, w których miał prowadzić działalność gospodarczą pozwany nie podjął żadnych działań w celu porozumienia się z powodem i przedstawienia jego sytuacji zdrowotnej. Pozwany zawieszając prowadzenie działalności gospodarczej, na którą przyznano dofinansowanie, nie wywiązał się z priorytetowego warunku i celu umowy.

Obowiązek zwrotu otrzymanych środków określony w § 3 pkt 8 b umowy wynika wprost z przepisu art. 46 ust. 3 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, który zobowiązuje do zwrotu otrzymanych środków wraz z odsetkami ustawowymi, jeżeli osoba, która je otrzymała prowadziła działalność gospodarczą przez okres krótszy niż 12 miesięcy albo naruszone zostały inne warunki umowy dotyczące przyznania tych środków. Norma ta nakazuje

zwrot środków nie w przypadku jakiegokolwiek naruszenia warunku umowy, lecz takiego, który dotyczył przyznania środków.

Pozwany nie kwestionował, iż naruszył postanowienia umowy. Twierdził, że żądanie zwrotu wypłaconego dofinansowania, mimo, iż jest dopuszczalne z punktu widzenia umowy, w jego szczególnej sytuacji narusza zasady współzycia społecznego i nie powinno podlegać ochronie. Ze stanowiskiem taki nie sposób się zgodzić.

Zgodnie z art. 5 k.c. nie można czynić ze swego prawa użytku, który by był sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współzycia społecznego, takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony. Wykonywanie prawa podmiotowego w sposób sprzeczny z ustanowionymi w art. 5 k.c. kryteriami oceny jest bezprawne i z tego względu nie korzysta z ochrony jurysdykcyjnej. O nadużyciu prawa podmiotowego decydują obiektywne kryteria oceny w postaci sprzeczności z zasadami współzycia społecznego i ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa podmiotowego.

Nadużycie prawa jest to anormalne jego używanie, używanie przeciwne przeznaczeniu gospodarczemu lub społecznemu prawa podmiotowego, używanie dla motywów aspołecznych, potępione w opinii społecznej.

Zasady współzycia społecznego w rozumieniu art. 5 k.c. są pojęciem pozostającym w nierozłącznym związku z całokształtem okoliczności danej sprawy i w takim całościowym ujęciu wyznaczają podstawy, granice i kierunki jej rozstrzygnięcia w wyjątkowych sytuacjach, które przepis ten ma na względzie. Dlatego do zastosowania tego przepisu konieczna jest ocena całokształtu szczególnych okoliczności danego rozpatrywanego wypadku w ścisłym powiązaniu nadużycia prawa z konkretnym stanem faktycznym.

Przez zasady współzycia społecznego rozumie się oceny moralne wyrażone w postaci uzasadnionych przez te oceny norm postępowania (norm moralnych), regulujących postępowanie jednych osób wobec innych. Ocena moralna to przeżycie polegające na udzieleniu aprobaty lub dezaprobaty jakiemuś czynowi ludzkiemu ze względu na to, w jakim stopniu przyczynia się ono do sprawiedliwego dobra innych ludzi. Poszczególne normy moralne stanowią zatem konkretyzacje naczelnego nakazu moralnego, opierającego się na aprobacie takiego postępowania, które jest dyktowane sprawiedliwą życzliwością wobec innych ludzi. Życzliwość ta polega na tym, że aprobuje się to, że innych spotyka jakieś dobro, a dezaprobuje się to, że niesprawiedliwie spotyka ich jakieś zło (zob. Kodeks Cywilny. Komentarz, red. E. Gniewek, C.H. Beck 2010).

Nie ulega wątpliwości, że fakt realizacji przez powoda zadania o charakterze publicznym oraz obowiązek stania na straży wydawania środków budżetowych czy unijnych, nie stawia go w stosunkach umownych na z góry uprzywilejowanej pozycji oraz nie wyklucza możliwości oceny jego zachowania na podstawie tegoż przepisu. Także, bowiem podmioty prawa publicznego, od których wymaga się troski o ochronę interesów państwa, powinny dbać o to, by kierując się interesem powszechnym, nie krzywdzić nikogo swym postępowaniem (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2002 r., V CA 2/02, OSNC 2003, nr 1, poz. 12, z dnia 21 kwietnia 2011 r. I CSK 799/10, Legalis nr 464178).

Na gruncie spraw dotyczących przyznania dofinansowania ze środków publicznych w orzecznictwie sądów powszechnych oraz Sądu Najwyższego toruje sobie drogę słuszny pogląd o konieczności kładzenia akcentu na cel przepisów pomocowych oraz treść społeczną i gospodarczą stosunku prawnego łączącego strony i to w ramach konstrukcji nadużycia prawa podmiotowego. Choć bowiem z jednej strony nie ulega wątpliwości, że umów należy dotrzymywać, w związku, z czym nie powinno się bagatelizować powinności beneficjenta programu, które dobrowolnie na siebie nałożył, to jednak biorąc pod uwagę kształt stosunku cywilnoprawnego pozbawiony zbalansowania i zdecydowanie promujący jedną ze stron, można w pewnych przypadkach odwołać się do konstrukcji nadużycia prawa podmiotowego. Ma to za zadanie ochronę drugiej, słabszej strony przed nadużyciami podmiotu publicznego i może pozwolić na przywrócenie zachwianej równowagi kontraktowej wskutek narzucenia przez instytucję treści umowy. Istotne dla możliwości zastosowania art. 5 k.c. do oceny roszczeń o zwrot dofinansowania pozostaje zagadnienie osiągnięcia celów projektu (umowy), a także przyczyny i rozmiar naruszenia umownych obowiązków. Ostatecznie decyzja Sądu o zastosowaniu art. 5 k.c. jest zawsze podejmowana na kanwie konkretnych, zindywidualizowanych

okoliczności faktycznych (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2013 r. IV CSK 621/13, Legalis nr 741814, z dnia 21 marca 2013 r. I CSK 241/12, Legalis 661548, wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 26 czerwca 2013 r. I ACa 161/13, Legalis nr 775937, wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu 13 listopada 2012 r. I ACa 801/12, Legalis 737614, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 5 listopada 2013 r., I ACa 375/13, Legalis nr 1024498).

W realiach przedmiotowej sprawy w ocenie Sądu należało przyjąć, iż zgłoszone przez powoda żądanie zwrotu otrzymanego dofinansowania nie jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Strony łączyła umowa z dnia 5 marca 2013 roku, której postanowienia naruszył pozwany. Nie poinformował powoda o swoim stanie zdrowia, nie przedłożył zwolnienia lekarskiego. Pozwany nie stawiał się również w toku niniejszego procesu na kolejnych terminach rozpraw w dniu 27 czerwca 2016 roku, 16 listopada 2016 roku i 15 lutego 2017 roku przedstawiając dwukrotnie zwolnienia lekarskie. Pozwany nie udowodnił, że w niniejszej sprawie zaszła szczególna sytuacja uzasadniająca oddalenie żądania pozwu w oparciu o przepis art. 5 k.c. Chybiona jest również argumentacja pełnomocnika pozwanego, który twierdził, iż zawieszenie prowadzenia działalności gospodarczej ma ten sam skutek, co zwolnienie lekarskie. Zgodnie z zapisami umowy do okresu prowadzenia działalności gospodarczej zalicza się jedynie przerwy w jej prowadzeniu z powodu choroby lub korzystania ze świadczenia rehabilitacyjnego. W przypadku usprawiedliwionej choroby pozwany nie musiałby zawieszać działalności gospodarczej.

W związku z powyższym Sąd w punkcie pierwszym wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 17.123,02 złotych. O odsetkach orzeczono zgodnie z §3 pkt 8 umowy zawartej między stronami w dniu 5 marca 2013 roku oraz art. 481 § 1 i § 2 k.c. zasądzając je od dnia 11 marca 2013 roku do dnia zapłaty czyli od dnia otrzymania przez pozwanego kwoty dofinansowania.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania, wyrażoną w art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Pozwany przegrał proces w całości zatem winien zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty postępowania. Na powyższe koszty złożyła się opłata od pozwu w wysokości 857,00 zł, wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika ustalone zgodnie z zapisami §2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 roku (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804) .

W toku postępowania pozwany był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie adwokata J. B., który został ustanowiony z urzędu. Mając na uwadze wynik postępowania, Sąd nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa – kasy Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi na rzecz adwokata J. B. kwotę 2.952,00 zł tytułem wynagrodzenia za udzielenie stronie pozwanej pomocy prawnej z urzędu. Sąd ustalając wysokość wynagrodzenia miał na uwadze zapis §8 pkt 5 w zw. z §4 pkt 1-3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu. W ocenie Sądu wysokość przyznanego wynagrodzenia – to jest połowa stawki maksymalnej, powiększone o należny podatek vat, w pełni będzie odpowiadała nakładowi pracy adwokata w przyczynienie się do wyjaśnienia, rozstrzygnięcia sprawy, a w szczególności będzie odpowiadało ilości czasu jakie pełnomocnik poświęcił na przygotowanie się do prowadzenia sprawy. Pełnomocnik z urzędu nie złożył pisma procesowego w toku sprawy do czego był zobowiązany w toku sprawy. Rozpoznanie sprawy z udziałem adwokata ograniczyło się do jednego terminu rozprawy. Mając na względzie wszystkie powyższe okoliczności, Sąd nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa na rzecz adwokata J. B. kwotę 2.952,00 zł tytułem wynagrodzenia za udzielenie stronie pozwanej pomocy prawnej z urzędu

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w sentencji.